

إلى الحبيب / محفل ستایشگران جوان آستان اهل بیت علیهم السلام / شماره دوم / بهار ۱۴۰۲

پاسداری هنرمندانه

گفتاری از حجت الاسلام علی رضا پناهیان
پیرامون جهاد تبیین هنرمندانه در ستایشگری اهل بیت علیهم السلام

الی الحبیب - محفل ستایشگران جوان آستان اهل بیت (ع)
شماره دوم، بهار ۱۴۰۲

پاسداری هنرمندانه

گفتاری از حجت‌الاسلام علیرضا پناهیان پیرامون جهاد تبیین هنرمندانه در ستایشگری اهل بیت (ع)
اولین نشست صمیمانه جمعی از ستایشگران جوان آستان اهل بیت (ع) (الی الحبیب)، ۹ آذر ۱۳۹۷:
تهران، بنیاد خاتم‌الوصیاء (ع)
تهیه و تنظیم: معاونت تولیدات رسانه‌ای جامعه ایمانی مشعر
طراح جلد و صفحه‌آرا: حسن ناصری
شمارگان: ۵۰۰۰ نسخه
استفاده از مطالب نشریه و تکثیر آن برای هیأت‌ها، در صورت ذکر منبع آزاد می‌باشد.

جامعه ایمانی مشعر

قم - صندوق پستی: ۱۵۱۳ - ۳۷۱۹۵

رایانامه: info@۱۵۴۲.org

سامانه پیامک: ۳۰۰۰۱۵۴۲

پایگاه اطلاع‌رسانی: www.۱۵۴۲.org

بسم رب العرش العظيم

مقدمه

وقتی از ستایشگری تراز انقلاب اسلامی سخن به میان می‌آید، منظور ما همان نقطه مطلوبی است که همه ستایشگران باید برای دستیابی به آن تلاش کنند.

ستایشگر تراز انقلاب اسلامی باید از یک منظومه فکری سالم به ستایشگری نگاه کند؛ در ابتدا باید الگوی اندیشه اسلامی را به درستی دریابد و با عینک هنرمندی و با درک کامل از ظرافت‌های کار، آن را در کار مداحی خود تسری دهد. وظیفه ستایشگر آستان اهل بیت علیهم‌السلام است که با قدرت اجرا و بداهه‌گویی خود و با استفاده از خلاقیت‌های

شعری به بیان زوایای مختلف روضه پیردازد و با تکیه بر زبان حال مصائب اهل بیت علیهم السلام و اصحاب، جایگاه ستایشگری را به منبری برای تربیت مخاطبین با فرهنگ‌ها و زبان‌های مختلف تبدیل کند و به تعبیر رهبر معظم انقلاب زبان گویای اهل بیت علیهم السلام باشد.

تبیین معارف انقلاب اسلامی و معرفت‌افزایی، رسالت ستایشگران اهل بیت علیهم السلام است و ستایشگر تراز انقلاب اسلامی است که باید اهداف انقلاب اسلامی را با دید روشن، با فکر باز، با اندیشه عمیق، در شعر بگنجد و آن را با صدای خوش، با لحن خوش و با شیوه‌های هنری به جامعه القا کند.

منشور حاضر، بیانات حجت‌الاسلام علیرضا پناهیان در اولین نشست صمیمانه جمعی از ستایشگران جوان اهل بیت علیهم السلام پیرامون جایگاه روضه و ستایشگری در تربیت و رشد جامعه و مأموریت ستایشگران در جهاد مقدس تبیین می‌باشد که در تاریخ ۹ آذر ۱۳۹۷ در سالن جلسات بنیاد فرهنگی خاتم‌الوصیاء علیهم السلام ایراد گردیده است.

تأثیر کار جمعی مؤمنان بر امر ظهور

اساساً هرگاه یک گروه از مؤمنین، با ارتباط گرفتن و برقراری پیوند با یکدیگر، به دنبال پیشبرد یک امر مهم در جامعه باشند، چنین حرکتی بسیار ارزشمند است؛ چون این گونه فعالیت‌ها وقتی خودجوش بوده و از سر اجبار سازمانی نباشد بلکه به عنوان یک فعالیت تشکیلاتی و مؤمنانه باشد، بسیار قابل تقدیر است. اگر سؤال بشود: «حضرت صاحب‌الزمان علیه السلام برای ظهور، منتظر تحقق چه امری است؟» باید گفت: ایشان نه منتظر افزایش ظلم ظالمان است، نه منتظر کاهش کمیّت آنها است، نه منتظر رشد تک‌تک مؤمنان است، نه منتظر رفع جهالت عموم مردم است و نه منتظر افزایش خوبی خوبان است؛ بلکه حضرت، منتظر «کار جمعی مؤمنان» است. اگرچه همه آن موارد می‌تواند مؤثر باشد، اما بی‌تردید مهم‌ترین عامل فرج، کار جمعی مؤمنان است. این همان کار

۵

شماره ۲
بهار ۱۴۰۲

مهمی است که روی زمین مانده است و اگر درست بشود، ان شاء الله حضرت تشریف فرما می شوند. انتظار حضرت از شیعیان، خیلی بالا نیست. تعداد ۳۱۳ نفر، خیلی کمتر از رقم هایی است که تا الان ما درست کرده ایم، ولی آن ۳۱۳ نفر باید یک ویژگی خاصی داشته باشند؛ این ویژگی خاص که در روایات هم تصریح شده؛ تحقق «رابطه و پیوند قوی بین مؤمنان» است.

بی تردید مهم ترین عامل فرج، کار جمعی مؤمنان است. این همان کار مهمی است که روی زمین مانده است و اگر درست بشود، ان شاء الله حضرت تشریف فرما می شوند.

شماره ۲
بهار ۱۳۰۲

وقتی از امام باقر علیه السلام صریحاً دعوت به قیام می‌شود، حضرت از چگونگی رابطه مؤمنان با یکدیگر سؤال می‌کند: «يَجِيءُ أَحَدُهُمْ إِلَى كَيْسٍ أَخِيهِ فَيَأْخُذُ مِنْهُ حَاجَتَهُ؟»^۱؛ معلوم می‌شود که مسئله اصلی، همین رابطه و پیوند بین مؤمنان است که هنوز ایجاد نشده است. اگر رابطه ما با همدیگر خوب بود، الان وضع مان باید خیلی بهتر از اینها می‌شد.

بنابراین، جمع شدن شما دور هم برای یک فعالیت گروهی، خیلی ارزشمند است. کار شما مداحان اهل بیت علیهم السلام اگرچه یک فعالیت انفرادی است، اما درعین حال، اینجا دور هم جمع شده‌اید و این جمع شدن شما ارزش فراوانی دارد؛ شما می‌توانید با جمع شدن و ارتباط گرفتن با همدیگر، کارهای بسیار ارزشمندی انجام بدهید. وقتی شما کار جمعی داشته باشید بهتر می‌توانید فرهنگ زندگی جمعی را به مؤمنان منتقل کنید. ولایت‌مداران و محبان اهل بیت علیهم السلام نمی‌توانند و نباید از زندگی جمعی فرار کنند و این فرهنگ زندگی جمعی باید بیشتر آموزش داده بشود.

۲

شماره ۲
بهار ۱۴۰۲

۱. اختصاص، شیخ مفید، ص ۲۴.

ولایت مداران و
محبان اهل بیت (علیهم السلام)
نمی توانند و نباید
از زندگی جمعی
فرار کنند و این
فرهنگ زندگی
جمعی باید بیشتر
آموزش داده
شود.

رسالت ستایشگران، تربیت جامعه

همان طور که رهبر معظم انقلاب بارها به تعبیر مختلف فرمودند؛ شما ستایشگران اهل بیت (علیهم السلام) می توانید جامعه و مردم را تربیت کنید. ایشان رسماً شما را یک مبلغ دین معرفی فرمودند: «پراکندن این فضائل و معنویات در بین مردم، کمک به تربیت انسان هاست. انسان ها با شناخت الگوها، با یاری گرفتن از پیروی الگوهاست که می توانند به درجات عالی و مقامات برتر دست پیدا کنند. اگر در این راه حرکت کنید، کار بزرگی کردید.»^۱

کار شما در بسیاری از موارد، مؤثرتر از منبر و سخنرانی است. بنده سخنرانی در هیأت ها را مقدمه روضه می دانم و معمولاً سخنرانی را طوری طراحی می کنم که جلسه برای کار اصلی که همان روضه است، آماده بشود. شما مداحان می توانید

۸

شماره ۲۵
بهار ۱۴۰۲

۱. بیانات رهبر معظم انقلاب در دیدار جمعی از ستایشگران اهل بیت (علیهم السلام)، ۱۳۹۱/۰۲/۲۳.

تأثیراتی داشته باشید و کارهایی بکنید که با سخنرانی نمی‌شود آن کارها را انجام داد. مداح می‌تواند با کار هنرمندانه، امر به معروف و نهی از منکر را در جامعه تقویت کند، حتی به‌طور غیرمستقیم می‌تواند بر کاهش رانت‌خواری‌ها، کاهش آمار طلاق یا ترویج حجاب و ارتقای اخلاقیات در جامعه، مؤثر باشد. جدا از اینکه یک مداح می‌تواند مستقیماً از قصائد و اشعار حاوی مواعظ، به‌ویژه در ابتدای مداحی خودش استفاده کند، در ضمن روضه‌ها و نوحه‌ها هم می‌شود خیلی از مفاهیم اخلاقی را منتقل کرد. وقتی در یک مداحی یا روضه، یک رفتار غلط، تقبیح می‌شود یا یک رفتار درست، تحسین می‌شود، هیچ سخنرانی‌ای در تأثیرگذاری به آن نمی‌رسد.

به عنوان مثال، حضرت زینب کبری علیها السلام ویژگی‌هایی دارند که اگر به آنها درست پرداخته شود، می‌تواند اخلاقیات جامعه را تحت تأثیر قرار دهد؛ مثل آرامشی که ایشان در دو خطبه معروف خود دارند. در این آرامش، حرف‌های زیادی هست که پرداختن هنرمندانه به آن در متن روضه‌ها و مداحی‌ها، به رشد و تربیت جامعه کمک می‌کند.

در بستر روضه‌ها و
نوحه‌ها، بسیاری
از مضامین
عالی ولائی و
معنوی را می‌شود
به مخاطب
منتقل کرد.

بستر انتقال مضامین عالی ولائی و معنوی

در بستر روضه‌ها و نوحه‌ها، بسیاری از مضامین عالی ولائی و معنوی را می‌شود به مخاطب منتقل کرد. مثلاً چرا حضرت زینب علیها السلام در مصیبت کربلا توانست این همه رنج را تحمل کند؟ آیا به خاطر اینکه امام حسین علیه السلام برادرش بود، اینها را تحمل کرد یا به خاطر اینکه امام‌زمانش بود؟ در اصل به خاطر امام‌زمانش همه رنج‌ها را تحمل کرد، اما شما ببینید چند تا شعر و غزل داریم که این مفهوم را منتقل کند؟ مثلاً از زبان حضرت زینب علیها السلام گفته شود: «من چه طور می‌توانم با امام‌زمانم خدا حافظی کنم و شاهد شهادت او باشم...» با این مضمون، تقریباً هیچ شعر و نوحه مشهوری نداریم! شما این را در روضه‌ها بیاورید و آن وقت ببینید مردم چطور با آن ارتباط برقرار می‌کنند و از این مضامین متأثر می‌شوند؛ چون مردم ارتباط قلبی و عشق به امام‌زمان علیه السلام را خوب می‌فهمند.

۱۰

شماره
۱۴۰۲

نمونه دیگر، معرفت حضرت رباب علیه السلام نسبت به امام است. آیا حضرت رباب علیه السلام از اینکه علی اصغرش را برای امام حسین علیه السلام داد، راضی بود یا ناراحت بود؟ حضرت رباب علیه السلام که عوام نبود؛ او یک زن عارفه بود، پس ناراحت نبود که بگوید «چرا کودک من را کشتند؟» وقتی حضرت رباب علیه السلام قلباً از فداکاری در راه امام خود راضی و خشنود است، شاید زبان حال رباب این باشد: «حسینم! چون به من گفته بودی به میدان نیایم، به جای من تیر به علی اصغرم خورد؛ من این گونه در دفاع از تو مشارکت کردم. من می خواستم به مادرت فاطمه علیه السلام تأسی کنم؛ علی اصغر، محسن من بود...»

زبان حال های
امام حسین علیه السلام
خطاب به حضرت
رباب علیه السلام، می تواند
به مردها شیوه
همسرداری را یاد
بدهد و به طور
غیر مستقیم در
افزایش محبت در
خانواده مؤثر باشد

تأثیر فوق العاده «زبان حال»

یکی از روش های تأثیرگذار، استفاده از «زبان حال» در روضه ها و نوحه ها است. مثلاً می توان زبان حال حضرت علی اکبر علیه السلام خطاب به امام حسین علیه السلام را به عنوان گفتگوی یک فرزند با پدرش این گونه بیان کرد؛ «پدر جان! من یک عمر منتظر بودم فدای شما بشوم. اگر فقط پدر من بودی هزار بار فدای چنین پدری می شدم، اما هم اکنون که امام من هم هستی، چگونه ذره ای تردید به خود راه بدهم...»؛ شنیدن این زبان حال از جانب حضرت علی اکبر علیه السلام واقعاً می تواند بر جوان ها مؤثر باشد.

یک نمونه بسیار زیبا که در تاریخ هم ثبت شده است، اشعار امام حسین علیه السلام درباره حضرت رباب علیه السلام است، ولی ما در روضه ها معمولاً زبان حالی از طرف امام حسین علیه السلام برای همسرش نداریم؛ اگر هم باشد خیلی کم است. این

زبان حال‌های امام حسین علیه السلام خطاب به حضرت رباب علیها السلام، می‌تواند به مردها شیوه همسرداری را یاد بدهد و به‌طور غیرمستقیم در افزایش محبت در خانواده مؤثر باشد یا همان‌طور که اشاره شد، می‌توان این زبان حال را از جانب حضرت رباب علیها السلام به سیدالشهدا علیه السلام گفت: «آقای من! من دوست داشتم خودم فدای تو بشوم، حالا فرزندم فدای تو باد...»؛ این‌گونه مطالب در نقطه مقابل تقابل زن و مرد است که در فرهنگ غرب رواج داده می‌شود.

خاصیت شعرو
هنر این است که
می‌تواند زبان حال
را به زیبایی
بیان کند،
ولی این زبان حال
باید
«مبنای منطقی»
داشته باشد.

رعایت مبنای منطقی در زبان حال

رهبر انقلاب یکبار روضه‌ای را خواندند که شاید هیچ‌کس به آن نپرداخته باشد، ایشان فرمودند: «چرا خواص مؤمنی که دژ مسلم بودند، از او دست کشیدند؟ بین آنها افراد بسیار خوبی هم بودند که بعضی‌شان بعداً در کربلا شهید شدند؛ اما اینجا، اشتباه کردند. البته آنهایی که در کربلا شهید شدند، کفاره اشتباه‌شان داده شد. درباره آنها بحثی نیست و اسم‌شان را هم نمی‌آوریم. اما کسانی از خواص، به کربلا هم نرفتند. نتوانستند بروند؛ توفیق پیدا نکردند و البته بعد مجبور شدند جزو توابین شوند. چه فایده؟! وقتی امام حسین علیه السلام کشته شد؛ وقتی فرزند پیغمبر صلی الله علیه و آله از دست رفت؛ وقتی فاجعه اتفاق افتاد؛ وقتی حرکت تاریخ به سمت سراسیمگی آغاز شد، دیگر چه فایده؟!»^۱

۱. بیانات رهبر معظم انقلاب در دیدار با فرماندهان لشکر ۲۷ محمد رسول الله صلی الله علیه و آله، ۱۳۷۵/۰۳/۲۰.

شهدایی که از کوفه برای یاری امام حسین علیه السلام آمدند و فدای آن حضرت شدند، اگر آنها پای رکاب حضرت مسلم آمده بودند، شاید ورق برمی گشت. وقتی حضرت مسلم را می کشتند، آنها کجا بودند؟! البته امام حسین علیه السلام آنها را بخشید. آنها خودشان را برای امام حسین علیه السلام نگه داشتند، ولی برای حضرت مسلم فدا نکردند. «مسلم را تنها نگذارید؛ حسین علیه السلام همین جاست»؛ اگر درباره این مضامین کار کنید، بسیار عالی می شود؛ آن وقت متفکرین باید پای این روضه ها بنشینند.

خاصیت شعر و هنر این است که می تواند زبان حال را به زیبایی بیان کند، ولی این زبان حال باید «مبنای منطقی» داشته باشد. مثلاً الان بعد از ۱۴۰۰ سال، هنوز می توانیم در روضه های خودمان با زبان حال، این گونه بگوییم: «خدایا! ما را ببخش که نبودیم تا امام حسین علیه السلام را یاری کنیم...» در این زبان حال، اشکالی ندارد کسانی هم که کوتاهی نکرده اند بگویند: «یا حسین علیه السلام! ما را ببخش که نماینده شما را کشتند و ما نتوانستیم او را یاری کنیم...»

بنده زیاد موافق
صریح گویی
نیستیم، مگر اینکه
آن قدر هنرمندانه
باشد که حتی
ضدانقلاب هم
از زیبایی بیان
خوشش بیاید؛
ولو در دلش
بیزار باشد.

لزوم استفاده از هنر «کنایه» در ستایشگری

شما می‌توانید طوری اجرا کنید و مطالب را آن قدر صریح بگویید که همه چیز برای مخاطب، واضح و آشکار بشود، اما گاهی لازم است از «کنایه» استفاده کنید و غالباً کنایه موثرتر است.

در قم حسینیه ما نزدیک مسجد آیت‌الله بهجت علیه السلام بود؛ کسانی که برای روضه به حسینیه ما می‌آمدند، برای خواندن نماز جماعت به مسجد آیت‌الله بهجت علیه السلام می‌رفتند. گاهی در روضه‌ها می‌گفتم: اگر آقای بهجت، جلوی چشم شما به زمین بخورد چه حالی پیدا می‌کنید؟ ایشان یک مرجع تقلید است و امام نیست، حالا تصور کنید که امام‌زمان شما، جلوی چشم شما به زمین بخورد... خب این خیلی مؤثر بود، با اینکه به‌طور صریح بیان نشده بود.

سال‌ها پیش، بحثی را درباره ولایت‌گریزی در قرآن مطرح کردم. خداوند در قرآن ولایت‌گریزی را یک بیماری معرفی کرده است؛ بنده هم همین را می‌گفتم. ولایت‌گریزی مختص ولایت‌انبیای گذشته نیست، بنابراین امروز هم هست. معلوم است وقتی کسانی هستند که از ولایت‌انبیاء فراری باشند، حتماً کسانی هم هستند که از ولایت‌فقیه فراری باشند. بنده زیاد موافق صریح‌گویی نیستم، مگر اینکه آن قدر هنرمندانه باشد که حتی ضدانقلاب هم از زیبایی بیان خوشش بیاید؛ ولو در دلش بیزار باشد.

بیان زوایای مختلف مرثی با زبان شعر

بسیاری از این موضوعات، می‌تواند سوژه شعرها قرار بگیرد. شما مداحان عزیز، این شعرها را فراهم کنید و برای مردم بخوانید. شما با اجرای هنرمندانه می‌توانید این مطالب و مفاهیم عمیق را جهانی کنید؛ اینها مردم را تربیت می‌کند. خوب است ستایشگران اهل بیت علیهم‌السلام گاهی با اهالی شعر، جلساتی داشته باشند تا حماسه امام حسین علیه‌السلام و حضرت ابا الفضل علیه‌السلام و اصحاب و یاران آن حضرت را از زاویه‌های مختلف بررسی کرده و این مطالب را به شعر تبدیل کنند.

بهترین کسانی که می‌توانند برای مداحان، شعر بگویند واقعاً خود مداحان هستند؛ چون در موقع سرودن شعر، نحوه اجرای آن را در نظر می‌گیرند و انگار با صوت مخصوص، آن شعر را می‌سرایند. البته باید توجه کرد که برخی از خلاقیت‌های شعری، الهامات غیبی الهی است که جز با زحمت و کسب نور فراوان به ذاکرین اهل بیت علیهم‌السلام داده نمی‌شود.

گاهی ما به گونه‌ای
روضه می‌خوانیم
و مداحی می‌کنیم
که ترجمه آن،
متناسب با حال و
فرهنگ مسلمانان
همسایه نیست.

ضرورت توجه به جنبه بین‌المللی ستایشگری اهل بیت علیهم‌السلام

مسأله ستایشگری اهل بیت علیهم‌السلام الآن جنبه بین‌المللی پیدا کرده است و مداحان ما باید جهانی فکر کنند، مثلاً اگر فرانسوی‌ها درخواست نوحه کنند، برای آنها چه نوحه‌ای مناسب است؟ به عنوان نمونه، ترجمه فرانسوی قصه و زبان حال وهب با امام حسین علیه‌السلام خیلی می‌تواند مؤثر باشد؛ مثلاً با عباراتی شبیه این: «ای مسیح من! اجازه نمی‌دهم بار دیگر تو را به صلیب بکشند، بگذار تا پای جان در راه مسیح، از تو دفاع کنم...». علوی‌های ترکیه به حضرت امیرالمؤمنین علیه‌السلام ارادت خاصی دارند. وقتی برای آنها روضه می‌خوانیم چقدر باید از غربت علی علیه‌السلام یاد کنیم. کما اینکه در فرازی از دعای ندبه می‌خوانیم: بعد از اینکه امیرالمؤمنین علیه‌السلام را کشتند، فرزندان او را هم کشتند؛

«فَقْتِلْ مَنْ قُتِلَ وَ سَيِّ مَنْ سِيَّ»؛ یعنی بزرگترین و اولین مصیبت، شهادت مولا بود و بعد از ایشان طبیعی است که فرزندان او را به قتل برسانند.

گاهی ما به گونه‌ای روضه می‌خوانیم و مداحی می‌کنیم که ترجمه آن، متناسب با حال و فرهنگ مسلمانان همسایه نیست. آیا ما درباره محبت بین مردم ایران و عراق، مداحی ویژه‌ای داریم؟! در مورد خادمان کربلا چند تا مداحی داریم؟ خادمان حرم و موكب‌ها، ما را یاد چه چیزی می‌اندازند؟ وقتی اینها را در نوحه‌ها بگوییم و تکرار کنیم، عشق و احترام و محبت مردم نسبت به این خدام افزایش پیدا می‌کند. به همین سادگی می‌توان تفرقه‌افکنی دشمن را بی‌اثر کرد. ما در این زمینه می‌توانیم کارهای فراوانی انجام بدهیم. رهبر انقلاب به سینماگران و برنامه‌سازان صداوسیما فرمودند که درباره موضوعاتی مثل راهپیمایی اربعین، کار کنید و آن را با زبان هنر بیان کنید.^۱ ایشان اهمیت اربعین و جنبه بین‌المللی آن را به خوبی درک کرده‌اند. هیأت‌هایی که در دهه محرم از اربعین یاد می‌کنند، کار بسیار زیبایی انجام می‌دهند. البته کار برای اربعین را می‌شود ده برابر کرد؛ این کارها آثار مثبت و برکات فراوانی برای جامعه بشری دارد.

۱. یادداشت رهبر معظم انقلاب پس از دیدار با جمعی از برنامه‌سازان صداوسیما؛ ۱۳۹۷/۰۸/۲۵.

درس ولایت‌مداری و بصیرت در روزه اصحاب سیدالشهدا علیهم‌السلام

یکی از موضوعاتی که معمولاً در روزه‌ها و نوحه‌ها، به آن کمتر پرداخته می‌شود، حماسه اصحاب امام حسین علیه‌السلام است. بسیاری از اوقات به روزه اصحاب حضرت بی‌مهری می‌شود. «**آمیری حُسین وَ نِعَمَ الْأَمِيرِ**»؛ این فقط یکی از شعرها و شعارهایی است که اصحاب آن حضرت در معرکه عاشورا به عنوان رجز می‌خواندند. جزئیات التهاب هر کدام از اصحاب برای فداکاری در راه اباعبدالله‌الحسین علیه‌السلام

ظرفیت بالایی دارد که می‌شود روی آنها کار کرد، اما آن چنان که شایسته است، به این موضوع نپرداخته‌ایم.

کربلا اساساً اوج تجلی ولایت‌مداری است. آن هم در شرایطی که امام حسین علیه السلام اجازه داد اصحاب او بروند، ولی آنها با «تشخیص خودشان» نه با «امر امام» فهمیدند که باید بمانند و خودشان تکلیف خود را برای نصرت امام تشخیص دادند. چه معرفی خوبی از این بهتر برای ولایت و ولایت‌مداری که نشان می‌دهد ولایت، دیکتاتوری نیست و ولایت‌مداری اوج آزاداندیشی است. خب این روحیه ولایت‌مداری و بصیرت را در روضه اصحاب، بهتر می‌شود بیان کرد.

حبیب چون وصل به کرامت شده است، وجود خودش هم کریم است. پس حبیب تمام‌شدنی نیست، همیشگی است و این خصوصیت همه اصحاب عاشورایی است که تا عاشورا زیارتش جاری است، خواهند گفت:

«وعلی الأرواح التي حلت بفنائک»

حبیب اهل اشاره است، نیاز به توضیح ندارد. کافی است امام علیه السلام لبانش را تر کند و بفرماید: **حبیب بشتاب!**

آن وقت این حبیب است که با سر به آستان محبوب خواهد آمد.

«الی الحبيب» محفلی است برای هم‌افزایی و هم‌گرایی جامعه ستایشگران جوان اهل بیت علیهم السلام در راستای بسط گفتمان اسلام ناب.

که به دنبال ارتباط بیشتر
 محبتان سیدالشهدا علیهم السلام است...
 قرار نیست مشعر تولید کند.
 قرار است مشعر آینه تولیدات
 و فعالیت‌های شما باشد.
 اینجا، جای آرم هیأت شماس
 که باید در شماره‌های بعد پرش کنید...

جامعه ایمانی مشعر،
 محفلی است برای گردآمدن
 هیأت‌های کشور.
 مشعر چیزی جز اجتماع هیأت‌ها نیست،
 جامعه‌ای فراتر از مرزهای نژادی و
 تقسیمات جغرافیایی و سیاسی.
 اجتماعی ایمانی و توحیدی است